

BOŞLUKTA KALMA

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz Kardeşlerim,

Allah Teâlâ'nın bizim için koymuş bulunduğu bir kanunu, Âdem aleyhisselamdan beri insanoğlunun karşılaştığı bir kuralı, bu kuralı anlayanların ancak cennete girecek ameller yapabileceğini izah edebilmek için size bir örnek vermek istiyorum. Bu örnek hayatımız içinden ama böyle ders yapılan ortamlardan uzak bir örnek.

Havaalanlarında uçak yolculuğu yapanlar uçakların geri gidemediklerini, geri itildiklerini görürler. Bir uçak uçar, öne doğru gider ama arabalardaki gibi geri vitesleri yoktur; geri itilirler. Saatte bin kilometre süratle giden bir mahalle kadar büyük uçağın geri gidemeyişi eksiklik midir, yanlış mıdır, teknoloji hatası mıdır; ona muhatap olmuyoruz. Konumuz da değil, gerekli bir şey de değil.

Değerli Kardeşlerim,

Burada çok dikkatle düşünmemiz gereken, bunu anladığımız zaman evdeki hatta siyasette ve sosyal problemlerde pek çok sorunu çözebileceğimiz bir formül vardır. Yüz altmış-yüz yetmiş kişilik bir uçak, yetmiş ton geliyor. İki yüz elli-üç yüz kişilik uçaklar da iki yüz ton geliyor. İki yüz bin kilo demektir bu. Bir köyü kaldırıp götürsen o kadar mesafe, o kadar ağırlık yapar. Yani sekiz yüz kilometre saatte sürat yapan bir cihaz, bir araç yere iniyor ve bu geri itilmesi gerekiyor çünkü geri gidemiyor.

Mesela; ortalama bir uçak yüz ton geliyorsa eğer ki yükü ve yolcularıyla beraber yüz tondan daha ağır gelir. Yüz tonluk bir uçağı küçük bir kamyonet itiyor. "Bu kamyonet olsa olsa belli bir fizik kuralından dolayı onun onda biridir, sekizde biridir." diye kurallar vardır, bunlara girmemiz doğru değil çünkü bizimle ilgili şeyler değil. Ama uçağın içine veya bagajına girecek kadar küçük bir kamyonet, şöyle parçalansa uçağın bagajına girer, bagajında da bir yer işgal etmez. O kadar küçük bir araç, uçağı geri itiyor.

Neden biliyor musunuz? Uçağın bir ağırlığı var. Bu yüz ton, yüz bin kilo. Bu yüz bin kiloyu -en az yüz bin kiloyu- kaldırıp ileri götürebilecek motorları var. Bu motorlar havayı emdi. Bu bilgileri bilmemize gerek yok. Bilmemiz, bilinmesi gereken şeyler değil.

Uçağın gücü o motorlar. Fren sistemi var. Herhâlde el freni gibi de bir yapısı var ya da başka türlü duruyor ama **uçak kendisini boşluğa bıraktığı, fren sistemini kullanmadığı ve motor gücünü kullanmadığı zaman yüz ton da olsa beş tonluk bir kamyonet onu süpürgeyle süpürür gibi süpürüyor.** Çünkü uçağın kudreti motorlarındadır. Motorlarını kullanmadığı zaman uçak boşluktadır. Boşluktaki bir şey yüz ton, iki yüz ton, beş yüz ton hatta daha da fazla olsa bir dozer onu parçalayıp götürüyor. Bu bizim günlük hayatımızda, ibadetlerimizde, siyaset anlayışımızda, sosyal kimliğimizde, ticaretimizde her yerde karşımıza çıkacak muhteşem bir örnektir.

Arkadaşlar,

Sahneyi çok rahat görüyorsunuz. Öndeki yabancı bir adı olan adını da tam bilmediğim küçük kamyonet var. Uçağı dikkat edin, uçağın iki motorundan küçük o araç fakat uçağı küçük bir demir parçasıyla takılmış, uçağı istediği gibi itiyor. Bu uçağın fren sistemi çalışsa, motoru çalışmış olsa o

önündeki cihazın parçası kalmaz orada. O bir güç değil. Dört tane kalın tekeri var, yere sürtünme oranı uçağinkinden daha fazla. Onun motoru çalışıyor, öbürü boşlukta duruyor. İçindeki yolcularla hiç değilse yüz ton o uçak. Uçabiliyor, dağıtılıyor. Uçağın, o adı var olan ancak kendisi var olmayan yeteneği işe yaramıyor gördüğünüz gibi.

Karda yalama olmuş bir sahneyi burada düşününüz. Ya da karda arabayı iten iki kişi koca arabayı nasıl itiyorlar? Boşlukta olduğu için itiyorlar. Gitmek için motoru çalışmış bir arabayı yüz kişi de itemez.

Kardeşlerim,

Bu uçağın sahnesini hayata uyarlamamız gerekiyor. Bu gördüğünüz sahne tıpkı hayat gibidir. Nasıldır? Bunu şimdi değerlendireceğiz.

Tekrar ediyorum, bunun bazı fizik kuralları vardır. Birinin sürtünme oranı, yerçekimi vesaire; bizim konumuz değil. Biz vatandaş olarak uçağın camından bu sahneyi seyrediyoruz. Bakıyoruz ki bizim içinde olduğumuz uçak itiliyor. Bunu iten, uçağın bagajının onda biri kadar değil. Ama biri itmek için diğeri de itilmek için ayarlamış kendisini. Hareket halindeki araç, itmek için kendisini hazırlayınca öbürü de "Beni itebilirsin." diye boşlukta kalınca, boşlukta kalan sürünmeye mahkûm.

Kardeşlerim,

Rabbimiz bulutlarla yağmur yağdırmayı bir kanun olarak yarattığı gibi veya bir kadınla bir erkek evlenip bir araya geldiklerinde onlardan çocuk olabilir diye bir kanun yarattığı gibi, bu kâinatın tamamını kanunlarla idare ettiği bir sisteme oturtmuştur. Bu kanunlar bizim Müslümanlığımız için de uygulanır, insanlığımız için de uygulanır. İnsan olarak da bu kanunlara esiriz, Müslüman olarak da bu kanunlara esiriz. Allah'ın herhangi bir kulunun muafiyeti yoktur.

Şeytanın varlığı da bu kanunlardan bir tanesidir. Sadece ve sadece bir tek peygamberini Allah Teâlâ şeytana karşı koruma altına almıştır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem üzerinde şeytanın etkisi olmamıştır, olamamıştır. Bunun dışında **insan olup da "Şeytanla yüzleşerek, sürtüşerek ve şeytanı mağlup ederek cennete girmen gerekir."** denen kanundan kurtulan kimse yoktur; bu bir.

İki; **Allah'a secde eden insan, melekleşebilecek kapasitenin sahibi insan demektir.** Kadın ve erkeğiyle on beş yaşından sonra her insan göklere yükselebilecek ve uçup meleklerle boy ölçüşebilecek kudretle yaratılmıştır.

İnsanın motor gücü, Levh-i Mahfuz'daki Kur'an'la buluşmaya muktedir bir güçtür. Şeytan ise racîm'dir, mel'ûndur, hakirdir. İnsanın tırnağı kadar etmez. Şeytan, insanın idrarından daha basit, daha düşük ve çirkin bir konumdadır. Cennetteyken lanetlenmiş ve ebedi olarak bir daha cennete giremeyecek bir mahlûktur. Ateşten hor bir şeklide yaratılmıştır, tekrar ateşe dönecektir. Kendisi gibi bir ateş olan cehennem, şeytanı yakacaktır. Bu da ebedi bir kanundur.

Allah'ın üçüncü kanunu; şeytan barikatlarını aşabilenleri cennete koyacağı kanunudur. Şeytan güçlü değildir, cılızdır. Vesveseden başka hiçbir yeteneği yoktur. Sadece vesvese verebilir, tuzağa düşürebilir. Pazusu güçlü değildir, ağzı güçlüdür, vesvesesi güçlüdür. Evham verebilir ama enerji veremez. Böyle bir imkânı yoktur.

Kardeşlerim,

Alkolünden, faizinden, zinasından, ahlaksızlığından, ana babaya isyanından vs. yeryüzünde Allah'ın haram ettiği şeylerden herhangi birisine veya bir kaçına yakalanalar, kesinlikle şeytanın vesvesesine ve aldatmasına karşı o tuzağa düşmüş kimselerdirler. Bunda bir tereddüdümüz yok.

Hepimizin aslı insandır. Peygamberler çıkmış bizim aramızdan. Peygamber nesli bizim neslimizdendir. Allah'ın veli kulları bizim aramızdandır. Secde edip cennete girmek bizim kapasitemizde olan bir iştir. "Buna, bu kadar büyük hakikate rağmen nasıl bir bardak alkol kullanabilir bu insan?" diye sordüğümüzde bu uçağın nasıl küçücük hatta onun bagajına bile girecek kadar basit bir araç tarafından itildiğini düşüneceğiz.

Yüz tonluk bir uçağı bir tonluk, iki tonluk bir kamyonet nasıl iter? Boştayken iter. Boşluktaki bir aracı itebilirsin. Fren sistemi bozulmuş ya da karda kayan bir taksiyi sen geri geri ya da ileri itebilirsin. Motor frenini kullanan bir aracı itemezsin sen.

İnsan, Allah bağlarını kopardığı zaman boşluktadır. Onu şeytan ileri de iter, geri de iter. İleri nasıl iter? Yanlış yöne doğru sürükler. Geri nasıl iter? Yaptığı ibadetlerin bir işe yaramadığına inandırır. Vesvese budur. Vesvese bazen hastalık boyutunda olduğunda dikkatimizi çeker, psikiyatriye gideriz. Hastalık boyutunu almayınca da aslında her gün vesveseye muhatabız biz. Hava gibi onu soluruz fark etmeden.

Kardeşlerim,

Bu nedenle çocuk eğitirken, hoca efendiler cemaatlerine nasihat ederken, aile reisleri reisliklerini yaparken, bir vakıf idare edilirken; **İslam'ı öğretmeden önce, namazın kılınma şeklini öğretmeden önce, Ramazan-ı Şerif'te orucu tutmayı öğretmeden önce orucu korumayı, Müslümanlık üzerinde kalmayı öğretmek gerekir.**

Şeytana boşluk için uygun olan vakit, bir dakikadır. O bir dakikayı bulup da imanından seni geri çevirdi mi, yetmiş sene nasıl yaşadığın önemli değil ki.

Buyurun hep beraber Peygamber aleyhisselam Efendimiz'i düşünelim. Bakınız ne buyuruyor? "Bir insan cennete girmek için yeterli bütün amelleri yapar, yapar, yapar. Cennetle arasında şöyle terliğin ayağa temas eden kayışı kadar bir mesafe kalır." Yani on saniye sonra ruhu çıkacak ve böylece mü'min olarak cennete girecek bir sahneyi yakalar. "Sonra öyle bir an olur ki boşlukta bulunur, gafil bulunur ağzından Allah'ın gazabını çekecek, imanını yıpratracak bir kelime çıkar. O kelimeyle bütün geçmişi dökülür." Çünkü boşlukta bulunmuştur. Zaten şeytan da o anı yetmiş senedir bekliyordur. O şeytani beklemiyor ama şeytan onu bekliyor.

Tam havalanıp Rabbi'ne doğru gidecekken boşluğa doğru pistin dışına atar onu, bunun için de bir dakika yeterli. Sen, pistin dışına çıktın mı artık, uçacak bir nesne değil kurtarılması gereken bir nesnesin. Pistin dışına kayıp da sürtünmeye başladın mı da alev alacaksın. Uçak olmazsın bir daha, uçak enkazı olursun. Seni jilet fabrikasına jilet yapmaya gönderirler.

Bir Müslüman'ın yetmiş-seksen sene belki de yüz sene namaz kılıp, oruç tutup "Allah" dediği halde en sonunda "Yahu tamam İslamiyet güzel ama faizsiz de nasıl yürüyecek bu işler? Zaten düğünde bir defa bir öpüverdik gelini, ne olur bundan?" deyip Allah'ın "Cehennem olur." dediği şeye

sen “Ne olur?” dedin mi pistin dışına seni şeytan iki saniye içinde itti. Sürtündüğün için de -teker hareketi olmayacak yerde sürtündüğün için de- sürtünmeyle tutuştun, gitti. “Yahu yılların emeği ne oldu?” Yılların uçağı ne olduysa emek de o oldu. Çok iyi uçuyordu ama bu, bulunduğu konumda sürtünüyor; geri itiliyor.

Kardeşlerim,

Bunun için bir dakika bile Allah’tan kopmak, ölümdür. Bir saniyeliğine gafil bir cümle kullanamayız biz. Çünkü biz, dağdan yuvarlanan bir taş değiliz. Allah’a doğru uçmaya çalışan, kanatlanıp melek olmak isteyen mahlûkuyuz Allah’ın. Bizim bir dakikalık boşluğumuz afettir. Çünkü bu teneye değil ki ayağınla vurup itiyorsun, uçak bu. İttiğin zaman pistin dışına itebilirsin bunu.

Şeytanın hiçbir büyüklüğü yoktur. Dedikodudan başka bir iş beceremez şeytan. Sadece vesvese verir. Şeytan esasen zayıf yüreklidir, ödlektir. Cehenneme mahkûmdur. Cennetten kovulduğu için hiçbir umudu yoktur. Beş kuruş etmez bir niteliği vardır ama boşluktakine gücü yeter.

Allah Teâlâ’nın huzuruna çıkıp da “Ben de senin kullarını cehennemlik yapıp senden intikam alacağım.” deme cüretini gösterdiği zaman yani “Mü’min kullarınla uğraşacağım.” dediği zaman Allah Teâlâ ona ne cevap vermiştir? “Böyle bir şey yapamazsın, mü’min kullarıma dokunamazsın.” dememiştir.

“إِلَّا عِبَادَكَ الْمُخْلِصِينَ” “Benimle bağlarını koparmayan kullarıma dokunamazsın” demiştir. İhlas düzeyine yükselmiş mü’mine şeytan dokunamaz. Ama Ramazan’dan Ramazan’a televizyon programına göre imanı heyecanlanan, kandil gecesinde coşan, coştukça simit yiyen, simit yedikçe aşureye sarılan sonra da ticarete faize devam eden, düğünde de hiçbir şey olmamış gibi “Düğün, düğün. Cenaze değil ya!” deyiveren, cenazeyi de zaten bid’at bombardımanına çeviren mü’min “إِلَّا عِبَادَكَ الْمُخْلِصِينَ” düzeyinde değil.

Mü’min adam; iman konuşulmaz. Kimsenin “İmanı vardır, yoktur.” diye bir cümle kullanamayız biz. İmanı Allah bilir, Allah tartar. “İmanlıyım, mü’minim.” diyene “Öylesin.” deriz. Biz muhakeme hakkına sahip değiliz ama boşlukta duranı da düğünde tekmeler şeytan. Bir de geçip karşısında kıs kıs güler, bunu anlıyoruz. Mü’min, iman etti diye koruma altında değildir. “إِلَّا عِبَادَكَ الْمُخْلِصِينَ” **Düğünde de, ticarete de, ziraatta da her yerde Allah ile beraber olma kıvamında olup boşlukta durmayan mü’mini, Ağrı Dağı da itemez, Everest de ezemez Allah’ın izniyle çünkü Allah onunla beraberdir. Ama boşlukta bulundun mu beş yüz ton da gelsen seni fırlatır atar.**

Senin motorundan küçük bir araç çalışırken, sen boşluktayken, uykudayken seni ezer. Şeytan kovulmuş bir mahlûktur. Lanetlenmiş, dışlanmış, itilmiş, cennete girme ihtimali ebedi olarak bulunmayan birisidir. Ama bir görevi var. Bir aktivite için yaratılmış. Sınanmak için yaratılmış. Kim pistte kalacak, kim pistten dışarı çıkacak bunu Allah, onunla test ediyor. Dolayısıyla şeytan kibrit gibidir. Yakar ama o olmadıkça da sen ısınmazsın. Yanmadan onunla beraberliğini korursan haliyi değil de, sobayı yakarsan ısınırsın. Ama kibritle haliyi tutuşturursan evini yakarsın. Melun şeytan da böyledir.

Kardeşlerim,

Bu sebeple Müslümanlık politikamız; siyasetten, ticaretten, ziraattan, aileden, vakıftan, camiden tutun, her yerde boşta bulunmama üzerine kurulu olmalıdır. Mü'min olarak boşlukta bulunmayacaksın. Çünkü boşlukta bulunanın artık varlığı yoktur. Mü'min boşlukta nasıl bulunur?

Ailede Boşluk

Çocuklarının eğitimini hocaya havale ettiğin zaman boşlukta bulunursun. Hoca ona Kur'an öğretebilir ama hiçbir zaman ciddiyet, aile şuuru veremez. Sen aile olarak hiçbir zaman havale, kargo, danışma müdürlüğü gibi çalışamazsın. Matematiği ilkokula havale ettin, Kur'an'ı ona havale ettin. Namaza alıştırmayı da dedesine havale ettin. Dedesi emekli zaten camiye götürsün. Kız çocuğu ise de babaannesi seksen sene önceki başörtülerle ona nasıl tesettür yapacağını öğretmeye çalışsın, o da onları mezar kıyafeti zannetsin. Bunlar boşlukta bulunma taktikleridir. Mesul sensin, hesabı vermesi gereken sensin, işi başkalarına neden gördürüyorsun? Sen havale müdürlüğü gibi bir müdürlükte bulunuyorsun. Bu anne baba olarak, çocuğa karşı boşlukta bulunmak demektir.

İsim Boşluğu

Çok daha basit bir örnek; Allah "Çocuğa verdiği ismi kıyamet günü babadan soracağım." diyor. Yani çocuğun isimlerinin bir faturası var. Sen, internetten gördüğün bir şeyden etkileniyorsun, filanca geliyor "şu futbolcuya bak, adam çok meşhur." diyor. Adak yapıyorsun, "Çocuğum olursa o futbolcunun adını vereceğim." diyorsun. Artistlerden, filmlerden şuradan buradan isim koymak boşlukta bulunmadır. "Muhammed" adı varken, sen bu isme kilitlenmemişken her berbat isim, 'anca-kanca', 'rezil-mezil' isim muhakkak seni yakalar, yapışır kalır, bir yere gidemezsin.

Çok basit gibi gelen bir örnek veriyorum. İnsanlar niye dağ ismini, tuz ismini, cehennem ismini isim olarak çocuklarına veriyorlar? Başta "Allah bana elli tane erkek çocuk verirse, hepsini 'Mus'ab' koyacağım inşallah!" diye kilitlenmemiş ki. Ah be Mus'ab be. Mus'ab bir, Mus'ab iki, Mus'ab on altı, Mus'ab on yedi. Ne yapalım? İsimleri tanıyalım.

Allah, seni şöyle Mus'ab hasretiyle görse, Hamza'nın senin ciğerlerini yaktığını görse, "Ebubekir" deyince komaya girdiğini görse sana hangi futbolcunun, hangi berbat adamın ismi etki eder de çocuğuna onu isim olarak verebilirsin ki? Bir de diyorlar ki "Herkes Aişe ismi veriyor. Bizimki değişik olsun." Dikkat et, sonra kızının akidesi de değişik oluyor. Sen öyle bir boşlukta bulundun ki "Alyan" diye bir isim takıyorsun. Neymiş Alyan? "Ne bileyim herkesinki Aişe, bu sefer çok klasik oluyor." Ecdadın Aişe'ye kurban olsun! Klasikmiş!

Boşlukta bulunmaya örnek veriyorum, "çocuğa isim koyma adabını" anlatmıyorum. İsim koymanın adabı başka bir şey. Boşlukta bulunursan cehennemi bile isim olarak verirsin. "Çok alevleri üstün bir kızım olsun, kocasını yakıversin." manasında kızına "cehennem" dersin. İnsanoğlu bu. Yeter ki boşlukta bulunma. Sen paraşütsüz atladıktan sonra kayanın üstüne mi düştün, denize mi düştün çok mu önemli?

Kardeşlerim,

Şu uçağı iten o küçücük kamyonete dikkat ediniz. Kimse, şeytanı böyle kalın boynuzları olan hayalet gibi, gece gelip evi basıyor zannetmesin. Şeytan, hiçbir zaman yürekenip bir insanoğluna görünemez. Ödlek bir mahlûktur. Ancak rüyalarına girebilir. Fıs fıs yapar, kaçır. Havaya karışabilir, hiçbir zaman masaya oturamaz. Ama seni boşlukta buldu mu, senin sünnet-i seniyyeden uzak bir

hayat yaşadığını anladı mı seni avucunda bir mandalina gibi ezer, soymadan yer. Yeter ki sen onun avucuna girmeye hazır olma tehlikesini göster.

Siyasi Boşluk

Allah mü'min kullarını koruyor ama sen boşluğa düşersen kâfirlerle siyasetçi olarak oturduğun masada "Çok samimiydi kâfirler, sağ olsunlar otelde bizi ağırladılar. Bizim Müslümanlardan daha anlayışlıydılar." deyiverirsin. Kâfirlerin "Allah" demedikleri sürece hiçbir zaman kalplerinde merhamet olmayacağına dair mü'min şuurunu sen bir dakika kaybedersen, sana imzayı attırır, ülkeni de ele geçirir. Sana verdikleri meyve suyuna aldanırsın. Bir de ne diyor siyasetçi: "Adamlarda medeniyet var kardeşim. Bizim Müslüman olduğumuzu anladılar, bize meyve suyu verdiler, kendileri şarap içtiler. Adamlarda medeniyet var."

Hâlbuki o meyve suyu alkol değildi ama senin vatanına mal oldu. Boşlukta bulundun. Allah, "Kâfire karşı hep teyakkuzda olun." demişti. **Kâfir asla esnemez. Kâfirin güldüğüne aldanma. O dışını göstermek için gülüyordur. Kâfirden merhamet olsa, kendine acır iman ederdi.** Adam kendine acımıyor sana niye acısın? "Çok siyasi iyi ilişkiler içindeydik." deme! Sen güçlü olduğun kadar ilişkilerin iyidir. Şöyle bir kaybet gücünü, o sana ilişkiyi ve önceki anlaşmayı gösterir. Onun anladığı tek şey; ateştir, cehennemdir. Onun için Allah ona cehennemi hazırlamış. O da dünyasını cennet yapmaya çalışıyor çünkü son kozu o. **Kâfirden medeniyet olacağını, merhamet olacağını, sokakları temiz diye yüreklerinin de temiz olacağını zanneden boşlukta bulunuyordur.** Hiç anlamadan satar ülkesini. Siyasette boşlukta bulunamazsın.

Boşluktaki Sabah Namazı

Dünyada hangi mü'min, "sabah namazını ben kılmayı düşünmüyorum." der? Bir mü'min yüz sene ömrü olsa bir kere bile "Doksan sekiz senedir kılıyoruz, yeter bu sabahı da kılmayalım." der mi, diyen bir mü'mine rastladık mı? Ama sabah namazına kalkacağını bildiği hâlde akşam bire kadar çay içer. Boşlukta bulunmak budur işte. Sen çayı içmedin, namaz içtin. Namazı zehir ettin, içtin. Sabah namazına kalkma derdi olan, bire kadar oturmaz. Hastanede olursun, yoğun bakımda olursun da bire kadar öyle uykusuz kalırsın. Mü'min olarak boşlukta bulundun mu namazı da boşluğa atıyorsun.

Çok Tehlikeli Boşluklar

Çok basit bir misal; biz kaç yaşında imanın şartlarını öğrendik? En geç beş yaşında hepimize Allah'a iman, meleklere iman, peygamberlere iman, kader iman, kitaplara iman, ahirete iman, öldükten sonra dirilmeye iman elhamdülillah öğretildi. Hani böyle ayetlerde geçtiği gibi değilse de "Allah var, peygamber var, kader var, kitap var" diye dedelerimiz, nenelerimiz, babalarımız öğrettiler. Allah onlardan razı olsun. Kaç yaşındasın? Kırk. Ortalama otuz senedir asgari iman şartlarını biliyorsun. Bugün geldin, diyorsun ki "aslında kadere iman yokmuş. Hasan Basri de inanmıyormuş. Hüseyin Ali de inanmıyormuş. Ben inanıyorum ama 'yokmuş' diyorlar. 'Yok' diyen de çok bilinçli bir adam." Biz, şeytanı Allah'ın lanetli mahlûku diye akılsız mı zannettik? Şeytan, akıllıdır.

Amerika'dan bir papaz getirip "Müslümanlar kadere yanlış inanıyorlar, aslında Müslümanlar kadere inansalar ikinci Amerika olurlardı şimdi, inanmasalar daha iyi olurdu." gibi bir şeyler uydurdu diyelim, bunu şeytan yapar mı? Kaderi papaza inkâr ettirir mi? Bunu hoca bildiğin, yazar bildiğin, akademisyen bildiğin birine yaptırır ki sen şüphe edesin.

Bunun boşluğu nerede? Bunun boşluğu şurada; Allah, Peygamber, ashabı kiram, bu Ümmet'in âlimleri, Ebu Hanife'ler doğrudurlar, doğru yoldadırlar. Bu Ümmet, bugüne kadar dinini Allah'tan öğrendiği gibi yaşamaya çalıştı. Hurafeci, dedikoducu, ilavecileri dışlayıp attı Ümmet. Evet, Ümmet'in içinde her zaman dedikoducular, boş işlerle uğraşanlar, yeni yeni şeyler icat etmeye çalışanlar bulunmuştur ama Ümmet'in ana kolunda bunlar yoktur. İftiracılar, yanlışlar, ashabı kirama dil uzatanlar kendilerini dünyanın tek parçası zannedenler, Ümmet'in ana kadrosunda yoktur, dışlanmışlardır, camilerimizde yer bulamamışlardır. Bunları camide konuşmamışlardır. Böyle şeyleri salonlarda, meralarda konuşabilirler. Merada konuşulur bu şeyler.

Standart, hayvan standardı olduğu için merada kaderi de inkâr edersin, Kitab'ı da inkâr edersin, bunun hiçbir sorumluluğu da olmaz. Bu Ümmet'in camilerinde böyle şeyleri konuşulmamıştır. Medreselerinde böyle şeyler konuşulmamıştır. Amfilerde konuşulur, medreselerde konuşulmaz. Sen geçmişin açısından böyle bir ciddi sahiplenme içinde olmak zorundasın. "Bu Ümmet'in geçmişinin büyükleri yanlış yolda değildi, eğer yanlış yolda olsaydı 1400 seneye İslamiyet dağılır, giderdi." demen gereklidir. Mesela, "Ebu Hanife rahmetullahi aleyh, Ahmet bin Hanbel çok aşırı gittiler, yanlış gittiler, din uydurdular, bid'at çıkardılar." dedin, peki "Kur'an sağlam kaldı." nasıl diyeceksin? Kur'an'ı da sana o verdi. "Yavrurum, bu Allah'ın kitabıdır, bu da Peygamber'in sünnetidir, bu da bizim fıkhımızdır." dedi. Bir bakkal düşünebiliyor musun zehir de satıyor, ekme de satıyor? Sana ekme verirken poşetin içine zehir de koyuyor, böyle bir bakkal olur mu?

Bugünkü Ümmeti Muhammed'in elindeki Kur'an, yaptığı hac, tuttuğu Ramazan orucu bugüne kadar nasıl sağlam geldi? Çünkü onu taşıyanlar mikrop taşımayan kimselerdiler. Bugün sen, eğer Ebu Hanife'yi şöyle bir imam hatip lisesinde okuyan talebe konumuna düşürürsen on dakikayı geçmeden, şeytan sana kaderi de inkâr ettirir, kitapları da inkâr ettirir. Sonunda da Allah'ı da istediğin gibi inkâr edersin. Pistin dışına çıktın sen, seni çok fena itti şeytan. Sen ancak pistte hareket edebilen bir araçtın. Mü'min, imanı ile işe yarıyor. Sen tuttun, imanını pistin dışına attın. Boşlukta bulunmamızın bedelini kesinlikle Allah bize ödetir.

Kardeşlerim,

Bunun için imanımız bir enerji hattı gibidir. Bu enerji hattını neresinden keserseniz kesin, uçta çalışan araç biter. Allah ve Peygamber aleyhissalatu vesselamla, bu Ümmet'in ashabı kiramıyla, bu Ümmet'in bağrında yer bulmuş Ebu Hanifeleri'yle, Şafii'leriyle, Malik'leriyle, Ahmet'leriyle bağımızı kesmeye yönelik tavırlar, yazılar, konuşmalar bizim kulağımızdan girmemelidir. **"Bu melanet ne demiş bir bakayım." dersin dediği şeylerden biri sen olursun. Ölümün denemesi yapılıyor mu? "Bıçak nasıl kesiyor?" diye bunu parmağında deniyor musun? "Ümmet'in büyüklerine nasıl sataşıyor bu melun?" diye deneme yapamazsın.** İmanın da atar damarları, toplardamarları var. Bir tanesini kestir mi iman gider, tıpkı boynundaki damarı kestiğinde hayatın gittiği gibi.

Boş İthamlar

Ümmetimiz, bütün insanlığın çilesini taşıyan büyük bir ümmettir kardeşlerim. Bizim imtihanımız da çok ağırdır. Şeytan binlerce senedir biriktirdiği bütün tecrübelerini bizim Ümmetimiz'in üzerinde deniyor. O hâle getiriyor ki insanları bir kere boşlukta yakalıyor, "herkes kâfir!" diye bir dedikodu dedirttiriyor. İnsanı, kâfir yapma makinesi hâline getiriyor. Neden? Çünkü mü'min olarak vazifemizin, insanları cehenneme atmak değil, cennete toplamak olduğunu anlamamız gerekiyor.

Mü'min de "Bu şehirde kaç kâfir var?" bunların istatistiğini yapmaya başlıyor. Sen artık tek bir getirerek Müslüman öldürecek kıvama geldin demektir. "Ya henüz öyle bir şey yapmadık." Bir kere pistten çıktın. Hepimiz Allah'a davetle yükümlüyüz. Allah'tan koparmakla yükümlü değiliz. Yamalı da olsa düğmeli de olsa ilaveli de olsa "Yeter ki mü'min olsun." demek zorundayız. **Kabahat saymak değil, güzellik yaymak zorundayız.** Kabahat saymaya başladığınız zaman, "Onun gözü kara, bunun kaşları kısa, öbürünün burnu kısa." derken insan doğrayan, imandan soğutan bir yapıya ulaşmış oluruz. Bu da bir boşlukta bulunma tarzıdır.

Sevgili Peygamberimiz, İmam Müslim'in de rivayet ettiği bir hadis-i şerifte -dikkat ediniz- bu psikolojik açığa nasıl parmak basıyor. Ne buyuruyor? **"Birisi kalkıp da 'şu millet çok kötü canım' dediği zaman bilin ki en kötüsü o adamdır."** buyuruyor. En kötüsü o adamdır. Allahuekber! Allahuekber! Rahmeten li'l Âlemin olarak gelmiş bir Peygamber'in Ümmeti'sin, Azaben li'l Âlemine çeviriyorsun Peygamberi'ni. O, bütün insanlığı kurtarmak için gelmiş bir peygamberdir. Amcanı kâfir yapacak mantık bulmaya çalışıyorsun. Yeğenlerine "kâfir" diyorsun. Caminin imamına "cehennemlik" diyorsun. Caminin imamının arkasında namaz kılanı beğenene "kâfir" diyorsun. Namaz kılan zaten gitti, sana göre kâfir oldu. Camiler kilise olur mu? "Kilise de belki yine ehli kitaptır, kestiği yenir" diyorsun ama Müslüman'a "müşrik" diyor.

Camiyi, caminin imamını, caminin imamının arkasında namaz kılanı, kafanda kilisedeki Hristiyan'dan daha kötü hâle getiriyorsun. Sen öyle bir boşlukta bulunmuşsun ki şeytan seni güneşten aşağı fırlatmış. **"Müslüman ile uğraşmak" diye bir ibadet olur mu? "Müslüman kesmek" diye bir ibadet olur mu?** Ama onu kendi penceresinden gördüğünde Hamza radiyallahu anhdan sonraki en büyük mücahid o. Yedi Müslüman öldürmüş maşallah. Yedi Müslüman öldürmüş! Allah yetmişini de nasip eder herhâlde. Çünkü bu çok büyük sevap(!)

Kardeşlerim,

Herkes merak ediyor. Müslüman nasıl böyle olur? Çok basit. Pist dediğin şey bilemedin bir kilometredir. Genişliği de elli metredir. Elli metre ittiğinde pistin dışına çıkıyorsun. **İman, elli sene üzerine eskiyen bir şey değil ki, elli saniyede kaybolabilecek bir kıymettir.** Dinden çıkmak için uzun yıllar gerekmez. Bir an bile Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin, "Rahmeten li'l Âlemin" olduğunu, sadece insana değil, -hayvanlar da dâhil- kayalar, dağlar, taşlar, bütün âlemlere rahmet gelmiş bir Peygamber olduğunu unutursan şeytan seni sürükler. **Resûlullah'ın adını kullanarak insanlığın başının belası olunur mu?**

Eğitimde Boşluk Örneği

Nasıl oluyor insan? Bunun kötülüğünü, yanlışlığını teşhir için söylemiyorum. "Bir Müslüman, bu noktaya nasıl gelir?" onu anlatıyorum. Yine hadis üzerinden çok tatlı bir misal vereceğim. Efendimiz, **"Bir yumurtayı çaldığı için adı 'hırsız' kalana yazıklar olsun!"** buyuruyor.

Bu annelere, babalara bir eğitim. Yani "yumurta çaldırmayın." demek. Hepimiz, köy gördük, şehir gördük. Komşunun kümesinden bir yumurta çalıp onu getirip, pişirdi. Ya da alıp da köpeğe atmış yumurtayı zarar etmiş diyelim. O kişiyi "hırsız" diye götürüp on sene hapis yatıran bu dünyada yoktur. Böyle bir şey olmaz. En kötü ihtimalle "sizin kümesteki yumurtayı getir." denir. Alır oraya bir yumurta koyar, denkleşir. En son durum budur. Bunun daha fazlası olmaz.

Peki, niye lanetliyor? Sorulunca ne diyor? **“Çünkü en büyük hırsızlıklar bir yumurta ile başlar.”** diyor. O gün yumurta çalan çocuğun babası, “yahu kardeşim, yumurta mı dert, tavuğunu bile yenileriz merak etme.” diyerek çocuğunu sahiplendin ya boşluk buydu işte. Bunun adı boşluktur. Sonra ihale adı ile hırsızlık yapan belki de Müslüman görünümlü adamın babası olursun. Ha caminin minaresini çalmış eve getirmiş, ha caminin abdestliklerindeki muslukları sökmüş eve getirmiş, ha da komşunun tavuğuna “kışt” demiş. Babaysan sen, o gün aynı ağırlığını taşıyacaksın. Aksi takdirde şeytan senin yumurtayı basit gördüğünü anladı mı geçmiş olsun. Sen yeter ki bir santim kay. Karın üstünde kilometrelerce gidersin sonra. İlk kayma anı çok önemli kardeşlerim.

Anneler, babalar elbette çocuklarının müstakbellerinin iyi olmasını istiyorlardır. Buna çok dikkat edecekler. Fakat küçük bir psikolojik ayrıntıya da dikkat edelim. Mesela; çocuk misafirliğe gidilen yerde çikolata kutusunu gördü. Bir tane çikolata aldı, cebine koydu. Eve gelince anne, “bu çikolatayı nerden aldın?” dedi. “Misafirliğe gitmiştik ya, orda siz teyzeye mutfaktayken ben bunu gördüm, aldım.” dedi. Tamam! Hemen birleşmiş milletlerden bir komisyon toplayıp, emniyet, içişleri bakanlığı, yolsuzluk soruşturmaları filan açarsan, bu yanlış bir taktik olur. Orada yapılacak tek şey, “Yavrum, bu çikolata bizim evden değil. Bizim evde bile bana sorarak aldığına göre teyzene soracaktın. Şimdi ‘bu çikolatayı ben yanlışlıkla almışım’ diye teyzeye telefon et bakalım, bu hatayı düzeltelim. Zaten teyze de ‘kutuyu alsaydın yavrum.’ diyecek ama senin yaptığın yanlıştı yavrum.” deyip kendi içinden bir dosya aç. Çocukla bunu uluslararası bir savaşa dönüştürme. Akşam babası geldiğinde hemen uluslararası terör soruşturması başlatma. “Biliyor musun ne oldu? Gittik böyle oldu.” deme. Bu ne biliyor musunuz? Çocuğa çaldığını göstermeden çalma eğitimi vermektir. Bu eğitim değil, teröre teşviktir. Yanlış eğitimidir.

Annelik, babalık kolay değil kardeşler. Böyle konuşunca da anneler uf yapıyorlar. “Ya doğurmamalım daha iyi.” diyorlar. Bu “cennete girmeyelim.” demek gibi bir şeydir. Peygamberimiz, annelerin ayağının altına doğurduklarından dolayı cennet vaad edince çok tatlı oluyor. Onu akşama kadar mevlüt gibi oku, “annenin ayağının altında cennet var.” “Bedelsiz cennet var mı?” deyince tıkanıyor insan tabii. Asıl eğitim budur. Her gün mamasını yapmak değildir. Nihayetinde sen yemek pişirmesen de ambalajlı bir şey getirip çocuğa verirler. Yemek yedirmek, çocuğu yıkamak, elbisesini ütölemek, bezini ütölemek bir maharet değil. Annelik değil, bunlar hizmetçi işleri. Genelde de zenginler hizmetçilere yaptırıyor bu tip işleri zaten.

Annelik, babalık yıllarca sürececek adamlık eğitimi yapabilmektir kardeşlerim. Bunu neye örnek verdik? Çocuk komşudan yanlışlıkla bir çikolata aldı. “Nasıl olsa bu kutuyu bize tutmuşlardı.” dedi. Çikolata hoşuna gitti, bir daha aldı. Bunu aslında iyi bir eğitim malzemesine dönüştürmek gerekiyor. Çocuğa başkasının malına dokunulmayacağını anne tatlııyla anlatmak gerekiyor. Buna rağmen bir daha alabilir. Bir daha yapmak gerek. Bir daha alabilir bir daha yapmak gerek. Namazı da seksen defada öğretmiştin, çikolata almamayı da seksen defada öğreteceksin. Bunu uluslararası bir terör kovuşturmasına çevirdiğin zaman çocuğu yakarsın. Gizliliğe itersin, yeraltı örgütü olur bu sefer. “Ne olacak ya? Teyzesinin çocuğu da bizden almıştı.” dersin bu sefer şeytana tekrar yakalanırsın. “E ne kadar zor bir şey?” Trafikte araba kullanmak zordur tabi. Sağa sola bakarsan vururlar sana ya da sen birine vurursun. Trafiktesin.

Hayat, olduğu gibi trafiktir. Çok hızlı giden bir araç kullanıyorsun sen. Şu hale bak. Kırk beş yaşındasın, kırk beş senedir trafiktesin sen. Kaza yapmadan geldiğine şükret, bundan sonra da kaza yapmamak için dikkat et. “E biz çok yaşıyoruz.” demek “Çok yorgun şoförsün.” demektir. Kırk beş

senedir hayat yollarındasın. On yaşındaki ise henüz on senedir hayat yollarında; üstelik de o, bisiklet sürüyor. Onun henüz tehlikesi yok. Tehlikenin ne olduğunu anlamıyor zaten.

Kardeşlerim,

Ana maksadımız şudur: Boşlukta bulunmayacak anne ve baba. Hoca efendi boşlukta bulunmayacak. Her hata bir defa yapıyor. Hele şeytanın tohum ekebileceği bir hatayı, Müslüman hiç yapmayacak.

Anne Baba Boşlukta

Mesela; çocuklarımız neden razı olmadığımız evlilikler yaparlar? Neden bir kız veya bir erkek çocuk, sanki hiç anası babası yokmuş gibi yasaların-kasaların kendisine verdiği hakkı kullanıp evlenir de anneyi babayı teğet geçer? Hele hele bir de namaz kılıyor çocuk. Bir de ne demekse bilmiyorum ama İlahiyat'ta okuyor hani. Bir de İlahiyat okuyor. Nasıl babasına düğün davetiyesi götürür? Baba da "Allah Allah, kim evleniyor?" diye sorar oğluna. "Ben." diye cevap verir çocuk. Yani sanki bir arkadaşının davetiyesini götürüyor gibi babasına nasıl davetiye götürür? Sonra da "E biz İlahiyat'ta gördük, Hanefi Mezhebi'ne göre caizmiş." der.

Kardeşlerim,

Neden biliyor musunuz? On yedi on sekiz yaşına gelmiş çocuğu karşına alıp bir ağabey veya bir arkadaş gibi evlilikle ilgili ihtiyacını anında gidereceğini hissettiren bir merhametli bir baba görüntüsü niye vermedin sen? Orada yakaladı seni şeytan. "Sen bunu teklif etsen bile 'Yok.' diyecek. Hiç boşuna gidip de yüzünün suyunu dökme." dedirtiyor şimdi. Çünkü "Yok" diyeceğine daha elli tane emare var.

"Ben İstanbul'a gidiyorum. Orada uygun bir nasibim olursa..." diyecek olsa "Hişt! Fakülteyi bitirmeden karşıma getirme böyle bir şey." dedin. O da fakülte bitince senin karşına torununla geldi. Bu kadar basit.

Kardeşlerim,

Bu güldüğünüzü anlayamıyorum, uzaydan mı örnekler veriyorum yoksa meleklerle konuştuğum için yeryüzüne ait acı hatıralar olarak mı görüyorsunuz bunları? Yoksa bütün kötülüklerle sadece ben mi muhatap oluyorum?

Şeytana açık verdiğimiz her yer bir boşluk. Tekmeyi vurdu mu fırlatır. Evet, anne ve baba iyi polis veya kötü polis rolleri yapabilirler. "Oğlum, bu konuları annenle konuş." diyebilir. Anneyi bari merhametli hale getir. "Tamam oğlum. Sen ne zaman yemek istiyordun vermedik mi? Ne zaman da evlenmek itiyorsan hazırız oğlum."

Ne okulu? Ne askerliği be! "Anne bir börek yap." dediğinde "Askerden gel börek yapalım." diyen anne var mı? "Ben evlenmek istiyorum." deyince niye "Askerden gel." diyorsun. Halbuki bu, börekten daha doğal bir ihtiyaç. Böreği doktorlar yasak listesine koyuyorlar, terör yiyeceği gibi bir şey börek. Ama evlilik, Allah'ın Şeriatı'nın, insan fitratının en tabii ihtiyaçlarından biridir.

Baba olarak, anne olarak, hoca efendi olarak sakın şeytana tutunabileceği bir dal uzatma bir yerden. Evet, on iki yaşında çocuğu da allı pullu bir düğünle evlendirme. Niye? Sen dur bakalım haddin, hududun ne? Ama ona da kaçamak iş yapacağı taktik gösterme. "Biz buradayız oğlum. Biz buradayız." Senin ihtiyacın varken ve biz hayattayken de bu iş olur." de. O zaten gençliği, delikanlıları izlettirdiğin bir filmde etkilenmiştir ya da bir akrabanın düğünündeki debdebeli laflara aldanmıştır. "Allah! Bu ne güzel bir şeymiş." deyip ne olduğundan haberi yok, istiyor işte; "Bana da ver." Şeker ister gibi istiyor olabilir. O süreci geçirmeyi, o süreci zararsız ziyansız geçirmeyi becermek; baba ve anne olarak senin vazifendir.

"Vay be! Biz bunu babamızla konuşamazdık. Ahir zamana bak be! Nasıl bizle konuşuyor? Tüh! Ölseymdim bu günleri görmeseydim." Ne demek? "Yap yapacağını sonra mahşerde görüşürüz." demek. "Bu çocuk serserilik yaptı." diyerek kendini aldatabilirsin ama melekleri aldatamazsın. Melekler geçmişini biliyorlar bu işin.

Babalık ve annelik, ağılık değildir. Babalık ve annelik, omzunda yük taşımaktır; terlemektir. Kur'an'ımız "Kırk yıl oldu, kırk yaşına geldi, hâlâ anası çile çekiyor ondan." diye ayet koymuştur önümüze kardeşlerim, ayet! Bu bize kırk yaşındaki çocuğa bile beş yaşındaki gibi muamele etmekle ilgili Allah'ın irşadıdır. Evet, her çocuk kırk yaşına kadar bu kabadayılığı yapmaz. Kimi on yaşında, kimi on beş yaşında, kimi de yirmi yaşında salih bir kimse olur ama anne ve babanın kapasitesi "Kırk yaşına kadar bunu omzunda taşıyacağım, bu kahrı çekeceğim ki cennetin hakkını vermiş olayım." diye düşünecek.

Doğum yaptığında işte tebrikler yazmışlar: "Bir cennetin daha oldu, muştular olsun sana." "Olsun! Güle güle sana, tamam. "Cennet nedir? Ahiretin cenneti mi; o doğumhaneye göndermişlerdi bir sürü çiçek ona mı cennet dedin? Ondan karışıyor işler tabi.

Boşta Bırakılan Çocuk

Çocuklarımızın boşluğa itilmelerinden kıyamet günü mesulüz. Çok tatlı bir örnek olarak bunu zikretmek istiyorum kardeşlerim. Diyor ki anne baba: "Ya hocam, biz yetiştirdik çocuğumuzu. Görse nasıl yetiştirdik. Ya beş kuruş etmez birine dadandı." diyor. Evet, senin çocuğun yüz ton. Bisiklet itmiş bunu. Bisikletin, bir motosikletin iteceği kadar boşlukta bırakmışsın çocuğu sen. Yanlış yere park etmişsin bir defa.

Tefekküre mahkûmuz kardeşlerim. Tefekkür etmek zorundayız.

Masraflı Boşluklar

En basit örneklerden birini daha vereyim: Annesinden ve kaynanasından çektiği sıkıntıları unutmamış elli yaşında bir hanımın var senin. Ona yapılmış disiplinleri, tarlada nasıl çalıştırıldığını unutmuyor; hâlâ rüyalarını görüyor. Ve oğlunu evlendiriyor bu kadın. Diyor ki: "Gelinimiz yemek yapmayı bilmez, bizde kalsın." Yanlış bir söz değil bu ama bu kadın hijyenik değil. Bunun yanına gelin konmaz. Ona yapılmış disiplinleri pratiğe dökcek bir yer arıyor, kobay arıyor bu kadın. "E doğru ya. Hem iki ev masrafı yapmayız." İki ev masrafı yapmazsın ama onun üç katı mahkeme masrafı yaparsın, bir de nafaka verirsin her ay. Olacağı bu. Boşlukta bulundun. "Bırak çocuklar kendi evinde yemek

yapsınlar. Çağırırlarsa seni tarhana yapmayı öğretirsin, değilse otur burada.” deyivermek zorundasın. Babalık bu. Ev büyüklüğü budur kardeşlerim.

“Ecdadımız hep bir evde otururlardı.” Doğru. Bir evde dört-beş gelin otururlardı. Aynı tarlada çalıştıklarını ve akşam traktörle çalışmış gibi değil de kendisi traktör olmuş gibi yorgun eve geldiklerini niye hatırlamıyorsun? Ne gelinin çalışıyor ne de oğlun doğru dürüst bir yerde çalışıyor. Bir yerde telefonlara bakıyor sadece. Bunlar hayatın yükünü çeken insanlar değil ki.

Hayatın keyfini yaşayan bir nesli, hayatın çilesinden kahrolmuş nesillere benzetemezsin. Kavga etmeye vakitleri mi vardı onların ya? Traktör gibi çalışıyorlardı tarlalarda. Akşam eve gelince yemek var yok, herkes yatağına kapanıyordu. Şimdi insanlar kavga etmeyi keyif için yapıyorlar. Zaten nasıl gelinini döveceğini veya gelinin de ona nasıl hakaret edeceğini anlatan yüzlerce film seyretmiş. Uzman; herkes uzman!

Fakirlik de Boşluk Üretebilir

Yaptığımız işlerin ve verdiğimiz kararların, bizi şeytana karşı boşlukta tutup tutmadığına çok dikkat edelim. Sonra ağlarız, ağladığımızı kimse duymaz. Aynı şekilde fakirlik, Allah’ın kaderinden bir kaderdir. Bir Müslüman fakir olabilir. Bunda kıyamet günü bir sıkıntı da çekmez, cennete de zenginlerden önce girer biiznillah ama “Neden fakirsin?” sorusu çok önemli. Efendi hazretlerine iş beğendirilemiyor. Neden iş beğenmiyor? E, prestijli Müslüman! Prestijli olduğu için fakirlik prestiji taşıyor. Bakış hatası bunlar.

Müslüman basîr insandır, ileriye görür. Ferasetli mü’mindir. Gerekirse en adi zannedilen işten helal rızkını temin eder, büyümek için çalışır. **Oturduğu yerde büyümeye çalışmak; Müslüman’ın kendisi şeytana teslim etme hastalığıdır.**

Kardeşlikten Boşluğa

Sadece fakirlik meselesi değil, sadece namaz meselesi değil. Mü’minler olarak Allah bizi kardeşler olarak görmek istiyor. Bizim mü’min kardeşliğimiz Kur’an’la tescillidir. Birbirimizin kardeşleriyiz.

Ne hikmettir on Müslüman bir araya gelse iki sene sonra şirket kurdularsa şirket parçalanıyor. Hısmılık, dünürlük yaptılarsa birbirlerini mahkemede süründürüyorlar. Baba, ayrı mahalleye gidip evladından kurtulmaya çalışıyor. Kardeşler on beş senedir birbirleriyle konuşmuyorlar, bir de vasiyet yazmış. Demiş ki: “Oğlum! Amcan cenazeme gelirse önce onu temizleyin, sonra beni gömün.” diyor. Maşallah, ne vefalı evlat yetiştiriyor!

Kardeşlerim,

Niye bir arada duramıyoruz? Herkes istiyor; kardeşler, mü’minler olarak bir arada duralım, akrabalığımızı koruyalım. Hısımlar, dünürler muhabbet edelim. Herkes istiyor ama şeytanın bizi piston dışına iteceğine dair boşlukları unutuyoruz.

Borç Boşluğumuz

Boşluk örneğinden biri: On arkadaşız biz. Muhabbetimizin ucu hesabı yok. Birimize para lazım oluyor. “Bir haftalığına ver.” “Biz de bir haftalığına para yok ama hanımın altınları var, bozdurayım istersen.” diyor. “Valla çok iyi olur.” diyor. “Ama bir hafta sonra...” “Ya on gün yap sen bunu, bir hafta değil.” Tamam güzel. “Al ağabey” “Allah razı olsun. İslam kardeşliği böyle bir şey işte ya. Ashabı kiram da böyle yapıyorlardı.” Vallahi böyle yapıyorlardı, doğru. Bir kucaklıyor, “Elhamdülillah. Allah da size cennetinde versin.” Meğer bu sözle adam; “Bunu cennette bekle sen, burada gitti.” demek istiyor.

“Bu adam aldattı, ben niye aldandım?” Bu aldatır, çiğ süt emmiş değil zehir emmiş insan da olur bu dünyada. Bir sıkıntı var. Boşlukta nerede bunduk? “Şunu biz imzala kardeşim. Hanımın da kefil olarak imzalasın. Siz de şahit olarak bir imzalar mısınız bunu? Al bilezikleri, güle güle.” “Ya zaten haftaya getirecektim.” “Haftaya da bu kâğıdı alırsın benden.”

Nasıl boşlukta bulunduk? Allah Teâlâ; “إِذَا تَدَايَيْتُمْ بِدِينٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى” “Bir borçlaşma yaptığınız zaman onu yazın, iki şahit tutun, rehin alın, kefalet alın.” (Bakara, 282) Demişti, neredeydin sen? “Adam bir haftalığına bizim hanımın bileziklerini istedi, ayıp değil mi buna şimdi senet yazdırmak?” Ayıp değilse “Eyvallah!” demek de ayıp değil. Adam “Eyvallah” dedi. Hem de ne dedi sana? “Cennette alırsın karşılığını.” dedi. Sen anlamadın mı ne demek istedi?

Boşlukta bulunup kabahati Müslümanlığa yıkıyoruz. “Ya bu ne biçim kardeşlik!” diyoruz, “Araplar böyle” diyoruz, “filancalar böyle” diyoruz. Kendi kabahatimizi niye başkasına atalım?

Evlilik öncesi Boşluklar

Aynı şekilde eşler arasında hepimiz için, bütün mü’minler için geçerli bir sıkıntı bu. Eşler arasında o nişanlıktaki ya da söz dönemindeki Ağrı Dağı gibi laflar... Allah! Görse, yok ya Züleyha nerede? Züleyha gitti, ikinci sınıfa düştü Züleyha. Züleyha’dan güzel kızlar. Delikanlı, Koca Yusuf’un yeğeni mübarek; onunla evleniyor sanki.

Delikanlı; elbisesiyle, ceketiyle, kravatıyla, tıraşıyla karşına çıkmıştı; yağmur yağınca dökülecek bu boyalar. Bu adam, kış şartlarına göre değil bahar şartlarına göre seni istemeye geldi. Sen, bu insana niye yanılma payı bırakmıyorsun? “Bir talibim var ki yok ya, muadili yok dünyada!” Sen bittin çünkü süper, rakipsiz, herkesten güzel gördüğün bu insanın kusuru olmaması mümkün değil.

Allah azze ve celle, kendinden başka hiç kimseye olgunluğun nihayetini takdir buyurmamıştır. Bir Allah’tır ki hiçbir eksiği olmaz. “Eşim tam aradığım gibi.” Sen ne aradığını bilmiyorsun. Neyle karşılaştığını gördüğün zaman aramadığın gibi olduğu ortaya çıkacak. Bu, baştaki boşluğundur senin. Peki, delikanlı veya genç kız nereden bilecek bunu? Nereden bilecek biliyor musun? Yirmi yaşında dünyanın dehası olduğunu zannetmeyecek. “Ben gördüm, beğendim, anladım.” Maşallah! Daha önce yedi defa mı evlendin, nereden anladın bunun ne olduğunu? “Güzel mesajlar çekmişti.” Ya şimdi o mesajları sakla hatıra olarak, madem mesajlar güzeldi.

Kusurlu mahlûklarız. Rabbimiz bizi böyle yarattı. Tam değiliz, tam olmamız mümkün değil. Tamlik edebiyatı yaparız sadece. O! Edebiyatta mükemmeliz ama. Şiirler yazmalar, mesajlar çekmeler; onlar o biçim. Fotoğrafi da güzel çektiririz. Hayatın gerçeği bu değil. Biz hayatı yaşıyoruz. Ham bir

hayatı yaşıyoruz. Öncekilerin tecrübesini, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemın nasihatlerini ihmal edemeyiz. Ettiğimiz zaman ödeyeceğimiz fatura budur.

Kardeşlerim,

Tekrar uçağın görüntüsüne dönebiliriz. Bakınız; uçak yüz ton, hatta iki yüz ton gelen uçaklar var. "Ton" kelimesi belki yabancı olabilir, bin kilo demek. İki yüz ton gelen bir uçağı beş ton gelen bir makine itiyor. Makinanın çok bir mahareti yok, şoför kabini bile yok. Kalın, acayip bir araç. Havaalanlarında bir bakın; doğru dürüst koltuğı yok, aynası yok, bir şeysi yok. Hatta yandan başka ikinci bir kişi yürüyerek "İt, it, sonra gel sağa, it, çevir." diye de talimat veriyor; yani kör bir araç aslında. Uçaksa bin bir mahareti olan bir şey ama sistemini durdurduğın zaman o küçük alet uçağı çöp gibi itiyor.

Mü'min de Allah'a bağlılığını, Şeriat titizliğini, takva ve ihlâsını bir gün veya bir saat bırakırsa şeytan ona ondan sonra hayat boyu yapacağını yaptırır. Hayatın içinden bunun örneklerini vermeye çalıştım.

Kardeşlerim,

Rabbimiz hepimizi imtihan için yarattı, şeytanı imtihan için karşımıza çıkardı. Bu şeytan, binlerce senedir fırsat kolluyor. Şeytanın benimle veya herhangi birimizle ilgili emelleri, binlerce yıllık emeldir. Yaratılan her insana ait kimlik "Bugün filanca insan yaratıldı." diye onun önüne konuyor.

Kadın hamileyken şeytan bunu biliyor. Şeytan bunu bilip eğitime ve projelerine başlıyor, görevlilerine barkot numaralarını filan teslim ediyor. Onunla ilgili şahısları ayarlıyor. Biz ne zannediyoruz şeytanı?

Trafikte bir dakika bile hakkın yoktur boşlukta bulunmaya yoksa kendini uçurumda bulursun. Bir çakıl taşı, hızlı giden bir arabayı hurdaya çevirebiliyor. Bunu unutmayalım.

Ve'lhamdülillahi Rabbi'l âlemin